

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/205/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1015892808
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1015892808.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Aleny Svetlovskej a JUDr. Branislava Krála v právnej veci žalobcu: POHOTOVOŠŤ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, IČO: 00 166 073, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 12. decembra 2014, č. k. 12C/157/2012 - 142, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. písm. a) bod 1, § 9 ods. 1 veta prvá, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, § 17 ods. 3 písm. a), b), c), d) zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 44 ods. 5, § 238 ods. 1, 2, zák. č. 233/1995 (bez uvedenia zbierky zákonov) Exekučný poriadok v rozhodnom období, a vecne tým, že žalobca si nesplnil dôkaznú povinnosť, riadne nepreukázal uplatnený nárok a kumulatívne splnenie zákonných predpokladov spájajúcich vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, neunesol dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní zodpovednosti štátu za škodu, ktorým je existencia priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom majetkovej a nemajetkovej ujmy. Uviedol, že žalobca sa žalobami doručenými súdu prvého stupňa dňa 27.09.2012 a vedenými pod sp. zn. 12C/157/2012, 12C/160/2012, 12C/161/2012, 12C/162/2012 a 12C/168/2012 domáhal voči žalovanému náhrady škody vo výške 175 eur, titulom nesprávneho úradného postupu, ako aj nemajetkovej ujmy vo výške 331,92 eur, 221,28 eur, 331,92 eur, 497,88 eur a 387,24 eur s tým, že uvedené konania spojil uznesením zo dňa 16. septembra 2013, č. k. 22C/157/2012 - 24 na spoločné konanie podľa § 112 ods. 1 O. s. p. s tým, že konanie bude vedené pod sp. zn. 12C/157/2012. Poukázal na skutočnosť, že predpokladom objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom musia byť kumulatívne splnené nasledovné podmienky a/ nesprávny úradný postup, b/ existencia majetkovej ujmy, resp. nemajetkovej ujmy, c/ príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi škodou a nesprávnym úradným postupom s tým, že exekučný súd v rozhodnom období nebol viazaný lehotou na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekúcie (zrejme mal súd prvého stupňa na mysli zmenu exekútora) a stotožnil sa s vyjadrením žalovaného, že v danom konaní nie je oprávnený skúmať tzv. priedačky v konaní, keď na ich preskúmanie je oprávnený len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti alebo predseda súdu na podklade sťažnosti na priedačky. Uviedol, že žalobca v

konaní neprodukoval žiaden dôkaz, resp. dôkazy preukazujúce vznik majetkovej ujmy a jej výšku a nepreukázal, že práve v období od podania návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o tomto návrhu mu vznikla škoda vo výške 175 eur s tým, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a ak nie je možné túto ujmu uspokojiť inak, pričom nedodržanie zákonnej lehoty samo o sebe nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, keďže tu platí povinnosť preukázania nemajetkovej ujmy, pretože okolnosť nedodržania zákonnej lehoty, bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu, následkov na žalobcu v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok vznik nároku na nemajetkovú ujmu. Uviedol, že žalobca žalobu odôvodňoval tým, že zbytočnými (zrejme zbytočným) a právne nezdôvodniteľným časovým omeškaním v rozhodovaní exekučného súdu mu bol spôsobený s vymáhanou pohľadávkou a jej prislúšenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov, pričom vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu mu spôsobila hospodársku stratu a nezákonným zásahom vyvolaná situácia mala ovplyvniť ďalšie jeho podnikateľské postupy a spôsobiť neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať s tým, že ním požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výškach 331,92 eur, 221,28 eur, 331,92 eur, 497,88 eur, 387,24 eur žalobcovi priznať nebolo možné, nakoľko zdôvodnenie tejto náhrady sa pohybovalo len v rovine hypotetických tvrdení, ktoré bližšie nešpecifikoval, nekonkretizoval, aké konkrétne podnikateľské aktivity a konkrétne podnikateľské plány boli nezákonným rozhodnutím ovplyvnené a v akom rozsahu s tým, že zároveň nemohol akceptovať žalobcom paušalizovanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 663,88 eur za rok prietahov, keďže považoval za potrebné prihliadať na význam sporu žalobcu, a to najmä pri právnických osobách, kde je nutné zohľadniť podnikateľskú činnosť tej - ktorej osoby. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej poukázal na skutočnosť, že žalobca v jednotlivých žalobných návrhoch namietol zaujatosť Okresného súdu Bratislava III s tým, že Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 02.11.2012, č. k. 3NcC 356/2012-14, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16.07.2013, uznesením zo dňa 26.10.2012, č. k. 5NcC 356/2012-14, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16.07.2013, uznesením zo dňa 29.10.2012, č. k. 11NcC 357/2012-14, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16.07.2013, uznesením zo dňa 25.10.2012, č. k. 9NcC 356/2012-14, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16.07.2013 a uznesením zo dňa 26.10.2012, č. k. 5NcC 357/2012-14, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16.07.2013 rozhodol tak, že námietkam vyhovieť nebolo. Poukázal na skutočnosť, že z predloženého znaleckého posudku č. 1/2014 zo dňa 17.01.2014 vypracovaného znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave zistil, že predmetom znaleckého posudku bolo posúdenie činnosti a ich ekonomickej náročnosti spojených s vymáhaním pohľadávok žalobcu, ako aj činností, ktoré boli uskutočňované v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov Slovenskej republiky, keď tieto neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie a neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o žiadosti o zmenu exekútora s tým, že znalecký ústav sa nezaoberal majetkovou škodou, vzniknutou žalobcovi v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a na znalecký posudok neprihliadal, nakoľko tento nebol vypracovaný na prejednávajúcu vec a ani nevypovedá o skutočnej výške škody, ktorá mala údajne žalobcovi v predmetných exekučných konaniach vzniknúť, nakoľko ide len o všeobecný znalecký posudok bez bližšej špecifikácie konania, pričom znalci sa zaoberali len priemernými výškami údajnej škody na súdoch v rámci celej Slovenskej republiky, bez bližšej špecifikácie ku konkrétnym konaniam. Prejednanie a rozhodnutie veci v neprítomnosti účastníkov konania odôvodnil právne ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a vecne splnením zákonných podmienok na prejednanie a rozhodnutie veci v neprítomnosti účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu, na základe listinných dôkazov, ktoré sú obsahom súdneho spisu, nakoľko žalobca a jeho právny zástupca sa na nariadené pojednávanie dňa 12. 12. 2014 nedostavili a napriek tomu, že mali riadne vykázané doručenie predvolania, svoju neúčasť neospravedlnili, pojednávanie nežiadali odročiť, ale požiadali o zrušenie nariadeného pojednávania a zároveň podali návrh na prerušenie konania a to do právoplatného rozhodnutia ÚS SR o ústavnej sťažnosti, týkajúcej sa konania 12C/132/2012 s tým, že žalovaný sa na pojednávanie nedostavil, avšak svoju neúčasť na pojednávaní písomne ospravedlnil podaním zo dňa 10.12.2014 a súhlasil s prejednaním veci v jeho neprítomnosti. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a vecne úspechom žalovaného v konaní, ktorému náhradu trov nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy konania nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), z dôvodu, že

v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p.), z dôvodu, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a napokon z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho posúdenia veci a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom v jeho neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O. s. p.) a to napriek tomu, že požiadal riadne a včas o zrušenie pojednávania, keď uviedol dôležité dôvody, čím mu bola odňatá možnosť pred súdom konať. Poukázal na skutočnosť, že už vo svojej žalobe upovedomil súd prvého stupňa o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť a napriek tomu, že krajský súd v uvedených skutočnostiach nevezhliadol dôvody na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne aj v očiach verejnosti, nie je tohto sudcu možné považovať za nestranného s tým, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (s poukazom na napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. októbra 2012, sp. zn. 11NcC/46/2012 - 24. Žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu "zákonný sudca" podľa článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a zároveň, že základným právom na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným sudcom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 až 16 O. s. p.). V dôvodoch svojho odvolania poukázal na skutočnosť, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu a preto nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca s tým, že v konaní bolo možné uskutočniť iba také úkony, ktoré nepripúšťali odklad. Uviedol, že meritórne rozhodnutie vo veci prvostupňovým súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí prvostupňový súd rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie s tým, že odvolanie podáva aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo o zamietnutí návrhu na prerušenie konania právoplatne rozhodnuté a dôsledok správania súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu, osobitne jeho možnosť konať pred súdom. Namietol, že sa súd prvého stupňa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) pojednávania ignoroval a to napriek tomu, že na svojej osobnej účasti (resp. právneho zástupcu) na pojednávaní vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde, trval. Vytkol súdu prvého stupňa, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie, čím došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti a porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti pred súdom konať. Uviedol, že sa prvostupňový súd dopustil viacerých omylov, keď v napadnutom rozsudku konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomuto tvrdeniu nenasvedčujú s tým, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. konania bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu, je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdному exekútorovi. Namietol, že v rozpore so zásadou kontradiktórnosti prvostupňový súd rozhodol napadnutým rozsudkom bez toho, aby mu bolo umožnené ovplyvniť dané rozhodnutie, nakoľko nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a ani možnosť na podporu svojich tvrdení dôkazy navrhnúť. Žalobca ďalej súdu prvého stupňa vytkol, že porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, nakoľko vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Ku skutočnosti, že sa žalovaný k žalobe nevyjadril napriek výzve súdu v súlade s ust. § 114 ods. 3 O. s. p., žalobca uviedol, že podľa § 153b O. s. p. mal prvostupňový súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, keď skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdený skutkový stav, avšak súd prvého stupňa bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si sám určil. Namietol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou dospel súd

prvého stupňa jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu, že žalobcovi majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla a preto je v tejto časti prvostupňový rozsudok nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a je prejavom jeho svojvôle a je potrebné ho ako arbitráry zrušiť. S poukazom na čl. 6 Dohovoru (bez uvedenia úplného názvu) a Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zdôraznil, že právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené, nakoľko z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikli. V tejto súvislosti namietal nesúlad právnych záverov súdu s vykonanými skutkovými zisteniami, na základe čoho treba považovať napadnuté rozhodnutie za rozporné s poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 243/07 zo dňa 19. júna 2008. Zároveň poznamenal, že so zreteľom na jedinečnosť skutkového základu v tomto konaní, súd odôvodnil svoje rozhodnutie dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v prípade iných rozhodnutí s rovnakými účastníkmi konania, neprihliadajúc na rozdielnosť ich skutkového základu. Nesúhlasil so záverom prvostupňového súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil povinný (dlžník) nakoľko, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie s tým, že právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Poukázal na skutočnosť, že výšku škody presne špecifikoval, pričom jej vyčíslenie vychádzalo z účtovnej agendy a vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií, nebolo možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy. Uviedol, že chcel v konaní pred súdom prvého stupňa prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vypracovanie zabezpečil, avšak prvostupňový súd dokazovanie neprípustne skrátil iba na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že mieni vo veci rozhodnúť. Uviedol, že predložil dôkaz o vzniku jeho škody, a to znalecký posudok č. 1/2014, vypracovaný znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, z ktorého vyplýva negatívny dopad a objektívne spôsobenie zníženia jeho majetku, vo výške v ňom určenej. Žalobca namietol, že v odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje úvaha, na základe ktorej dospel súd prvého stupňa k záveru, že nedošlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prílohov (pravdepodobne mal žalobca na mysli priedaňov) zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv na prejednanie (pravdepodobne mal žalobca na mysli prejednanie) veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Žalobca ďalej namietol vnútornú rozpornosť rozhodnutia prvostupňového súdu, keď síce zistil porušenie práva, avšak nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi a preto rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe, je v právnom štáte neudržateľné. Vytkol prvostupňovému súdu, že v súvislosti s majetkovou ujmovou analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia, pričom tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Poukázal na skutočnosť, že všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére žalobcu nerešpektovaní (pravdepodobne nerešpektovaním) zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušenie práva s tým, že jasne a zrozumiteľne opísal problémy, ktoré nastali. V závere odvolania žalobca podotýka, že súd bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej rozhodnúť o jeho návrhu na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania Ústavného súdu Slovenskej republiky o prejudiciálnej otázke, týkajúcej sa porušenia práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 25. júna 2015 podľa § 211 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvostupňového súdu odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O. s. p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvostupňového súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvého stupňa za úplné a ich právne posúdenie súdom prvého stupňa za správne.

Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa uznesením zo dňa 16. septembra 2013, č. k. 12C/157/2012 - 24, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 07. 10. 2013, na spoločné konanie podľa § 112 ods. 1 O. s. p. spojil veci vedené na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12C/157/2012, sp. zn. 12C/160/2012, sp. zn. 12C/161/2012, sp. zn. 12C/162/2012, 12C/168/2012 s tým, že sa bude viesť pod sp. zn. 12C/157/2012.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 02. novembra 2012, č. k. 3NcC/356/2012 - 14 rozhodol o námietke zaujatosti uplatnenej žalobcom proti sudcom Okresného súdu Bratislava III tak, že sudcov Okresného súdu Bratislava III JUDr. Tatienu Buchvaldovú, Mgr. Mariána Degmu, Mgr. Ingrid Degmovú Pospíšilovú, JUDr. Beátu Farkašovú, JUDr. Silviu Gandelovú, JUDr. Annu Klepáčovú, JUDr. Mariána

Kurinca, JUDr. Vieru Lamprechtovú, JUDr. Danielu Linetovú, JUDr. Annu Moravovú, JUDr. Vieru Sládečkovú, JUDr. Dagmar Vaverčákovú, JUDr. Máriu Zbyňovcovú, JUDr. Tomáša Micháleka, JUDr. Romana Fitta, JUDr. Ivetu Halvoňovú, JUDr. Ľudmilu Hatalovú, JUDr. Zdenka Čanigu, JUDr. Evu Fulcovú, JUDr. Jeanette Kostolánsku, JUDr. Miriam Repákovú, JUDr. Vieru Kukučkovú, JUDr. Boženu Richtárikovú, Mgr. Ivanu Dufalovú, Mgr. Maroša Fekete, JUDr. Andreu Kriškovú, JUDr. Ivana Barteka, JUDr. Zdenku Mattielighovú a JUDr. Zuzanu Lohnertovú z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12C/157/2012 nevyhlásil a uznesením zo dňa 25. októbra 2012, č. k. 9NcC/356/2012 - 14 všetkých vyššie uvedených sudcov Okresného súdu Bratislava III nevyhlásil z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12C/161/2012.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 26. októbra 2012, č. k. 5NcC/356/2012 - 14 rozhodol o námietke zaujatosti uplatnenej žalobcom proti sudcom Okresného súdu Bratislava III tak, že sudkyňu Okresného súdu Bratislava III v Bratislave JUDr. Vieru Sládečkovú z prejednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp. zn. 12C/160/2012 nevyhlásil, a uznesením zo dňa 26. októbra 2012, č. k. 5NcC/357/2012 - 14 nevyhlásil uvedenú sudkyňu z prejednávania a rozhodovania vedenej pod sp. zn. 12C/168/2012. Uznesením zo dňa 29. októbra 2012, č. k. 11NcC/357/2012 - 14 rozhodol Krajský súd v Bratislave tak, že sudcov Okresného súdu Bratislava III z prejednávania a rozhodovania veci 12C/162/2012 nevyhlásil, okrem sudkyne JUDr. Nadeždy Weisovej, ktorú z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12C/162/2012 vylúčil a zároveň rozhodol, že návrhu žalobcu na prikázanie tejto veci inému súdu nevyhovuje.

Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie žalobcu, že vo veci nerozhodol zákonný sudca je právne irelevantné, nakoľko ako uviedol odvolací súd vyššie, o námietkach zaujatosti, ktoré žalobca vzniesol voči sudcom Okresného súdu Bratislava III v označených konaniach, Krajský súd v Bratislave rozhodol.

Odvolací súd považuje za nevyhnutné zároveň uviesť, že žalobcovi, namietajúceho, že v posudzovanej veci rozhodol nezákonný sudca musí byť jednoznačne známe, že o jeho ústavnej sťažnosti proti porušovaniu základných práv a slobôd uzneseniami Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5NcC/356/2012, sp. zn. 5NcC/357/2012, sp. zn. 11NcC/357/2012, sp. zn. 3NcC/356/2012, sp. zn. 9NcC/356/2012 rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 11. decembra 2013, sp. zn. II. ÚS 640/2013 - 10 (rok pred vyhlásením napadnutého rozsudku) tak, že jeho sťažnosť odmietol.

Právne bezvýznamným je aj tvrdenie žalobcu v podanom odvolaní, že mu postupom súdu prvého stupňa, ktorý vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom v jeho neprítomnosti podľa § 101 ods. 2 O. s. p. bola odňatá možnosť pred týmto súdom konať, nakoľko súd prvého stupňa v danej právnej veci nariadil pojednávanie na deň 26. 02. 2014 (elektronickým podaním zo dňa 25. 02. 2014 právny zástupca žalobcu doručil súdu návrh na zrušenie pojednávania spojený s návrhom na prerušenie konania spolu s ústavnými sťažnosťami) a na pojednávanie dňa 12. 12. 2014 sa napriek riadne doručenému predvolaniu dňa 12. 11. 2014 opätovne nedostavil, svoju neúčasť neospravedlnil a ani nepožiadaval z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania, keď súd prvého stupňa správne na jeho identickú žiadosť zo dňa 04. 12. 2014 o zrušenie pojednávania a prerušenie konania z dôvodu podanej ústavnej sťažnosti, o ktorej však Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol rok pred nariadeným pojednávaním (dňa 11. decembra 2013) neprihliadol.

Z uvedeného teda vyplýva, že žalobcovi ako účastníkovi konania bola súdom prvého stupňa daná možnosť sa vykonania procesných úkonov na pojednávaní zúčastniť a nakoľko sa žalobca na pojednávania nedostavil a ani nepožiadaval z dôležitého dôvodu o ich odročenie, správne postupoval súd prvého stupňa, keď vec v jeho neprítomnosti prejednal a s prihliadnutím na obsah spisu, aj vo veci napadnutým rozsudkom rozhodol (žalovaný svoju neprítomnosť písomne ospravedlnil a s prejednaním veci v jeho neprítomnosti súhlasil).

Súd prvého stupňa dospel k správne záveru, keď na závery znaleckého posudku zo dňa 17.01.2014, č. 1/2014, vypracovaného znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity na posúdenie činnosti a ekonomickej náročnosti spojených s vymáhaním pohľadávok žalobcu ako aj činnosti, ktoré boli uskutočňované v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov Slovenskej republiky neprihliadol, keď tieto rozhodli resp. nerozhodli o žiadosti o nevydaní poverenia na vykonanie exekúcie, neskoro rozhodli resp. nerozhodli o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie a neskoro rozhodli resp. nerozhodli o návrhu na zmenu exekútora, nakoľko znalecký ústav sa nezaoberal

majetkovou škodou, vzniknutou žalobcovi v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, keďže posudok nebol vypracovaný na danú prejednávajúcu vec a nevytvára o skutočnej výške škody, ktorá mala údajne žalobcovi v predmetných exekučných konaniach vzniknúť, čím vykazuje znaky iba všeobecného znaleckého posudku.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, resp. arbitrárny, keďže odôvodnenie napadnutého rozhodnutia zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku v ust. § 157 ods. 2 O. s. p. s tým, že podľa názoru odvolacieho súdu bolo základné právo na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu jednoznačne zachované a preto je námietka žalobcu týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. arbitrárnosti napadnutého rozsudku absolútne neopodstatnená.

Nebolo možné sa stotožniť ani s námietkou žalobcu v podanom odvolaní, že súd prvého stupňa bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej rozhodnúť o jeho návrhu na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania o ústavnej sťažnosti, nakoľko uniklo zrejme pozornosti žalobcu, že o tomto návrhu rozhodol súd prvého stupňa uznesením zo dňa 03. marca 2014, č. k. 12C/157/2012-62 tak, že návrh na prerušenie konania zamietol a uvedené rozhodnutie v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 02. júla 2014, č. k. 14Co/224/2014 - 85, č. k. 14Co/384/2014 - 85, č. k. 14Co/385/2014 - 85, č. k. 14Co/386/2014 - 85, č. k. 14Co/387/2014 - 85 a č. k. 14Co/388/2014 - 85, nadobudlo dňa 13. 08. 2014 právoplatnosť.

Tvrdenie žalobcu v podanom odvolaní, že povinnosťou prvostupňového súdu bolo vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, nakoľko sa žalovaný k jeho žalobe napriek výzve súdu nevyjadril, svedčí iba o tom, že mu priebeh tohto konania vôbec nie je známy, resp. opätovne uniklo jeho pozornosti, že dňa 31. 01. 2014 (viď č. I. 38 spisu) prevzal právny zástupca žalobcu nielen predvolanie na pojednávanie (na deň 26. 02. 2014), ale zároveň mu bolo doručené aj vyjadrenie žalovaného k žalobe, ktoré dňa 24. 10. 2013 žalovaný doručil prvostupňovému súdu.

Súd prvého stupňa zamietnutím žaloby žalobcu ako neopodstatnenej z dôvodu, že nie je daná zodpovednosť štátu - žalovaného podľa § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z., vzhľadom na nepreukázanie kumulatívnych zákonných predpokladov objektívnej zodpovednosti štátu, t.j. popri podmienke nesprávneho úradného postupu štátu, resp. jeho orgánu plniaceho si svoje úlohy v rámci výkonu štátnej moci spočívajúcej v jeho nečinnosti, preukázanie vzniku škody, resp. nemajetkovej ujmy, ktorá mala žalobcovi vzniknúť, ako aj existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody ako majetkovej ujmy, vyjadriteľnej v peniazoch a nemajetkovej ujmy, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd, plne sa stotožňujúc s jeho právnym záverom, napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a s § 151 ods. 1 O. s. p. tak, že žalovanému, úspešnému v odvolacom konaní právo na náhradu trov nepriznal, nakoľko návrh na ich priznanie nepodal a v odvolacom konaní mu ani žiadne trov nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.